

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

Johannis Michaelis Dilherri Contemplationes, Et Suspiria Hominis Christiani

Dilherr, Johann Michael

Norimbergae, 1660

XXXII. De Praxi Christiana.

urn:nbn:de:hbz:466:1-10209

gnitatem: ut recipias me; pro tuo me milite & ministro agnoscas; & brabeum tandem ex gratia mihi concedas: quò tropheum tibi aliquando, liberatus & salvatus, possim statuere.

CONTEMPLATIO-
NUM ET SUSPIRIO-
RUM HOMINIS
CHRISTIANI

XXXII.

De Praxi Christiana.

Christianum se nominare, non est difficile: sed præstare, haud facile. Quisquis nominis cupit mensuram implere; ad sequentia sedulò debet attendere.

Agnosce ergò, homo! vilitatem tuam: quàm miser, quàm nullius sis momenti, considera.

Non habes abs te quicquam; à Deo habes omnia: utenda ille tibi dedit omnia; cui, quocunqve jubeat momento, sunt restituenda, etiam ipsa tua vita: & excedendum hinc tibi tam nudo, quàm

quàm in hanc vitam introire data est. Et quamvis totus te mundus, & omnes ejus incolæ comitentur; nihil tamen tibi commodabunt. Omnia enim sunt fluxa, caduca, transitoria; & à morte res te liberat nulla.

Ne igitur te trade securitati; sed time Deum, & vilitatem tuam exactè examina: benefac, omnibus viribus tuis, egentibus: ut thesaurum tibi colligas in cælo. Benefacere enim teneris. Quisquis autem benefacere novit, nec facit; hic peccato tenetur. Quisquis porrò benefacit: non benefacit de suo, sed de eo, quod à Deo ipsi datum est, & quod Dei est.

Ne ama, homo! mundum, aut quæ sunt in mundo; cupiditatem nimirum carnis, libidinem oculorum, & fastum vitæ: sed venerare Deum, & Divina tecum meditare.

Annitere, ut Dei impleas voluntatem, in omnibus actionibus: terrestres, & in terram proclives animas devota: ne aliorum te peccata contaminent. Quære Dei regnum; & concessæ
etiam

etiam lætitiæ ita indulge, ut timeas, tremasque, ne in occultum aliquod incidas peccatum; aut arbore cognitionis boni maliqve delecteris, voluptatisqve momentaneæ intuitu, legem Dei, ut Eva, ex animo oculisqve amoveas: quæ tamen voluptatum tuarum summa debebat esse & fastigium. Die ac nocte illa tuum debet esse delictum: ut recta tibi sit via, veritas, & vita: siquidem vivam velis vitam vivere, ad vitam æternam; non ad æternam mortem.

Tria deinceps, homo! isthæc custodi: fidem, charitatem, atqve spei firmamentum. Quicquid facies; fac, ex fide facias, sincerâ cordis simplicitate, fiducia benignitatis Dei paternæ; & gratias Deo agas, cui eas debes: sic benedictio jugis erit tua pedissequa.

Charitas ex imo cordis pullulet; ne tute tibi ipsi complaceas: sed, Deo ut placeas, allabores, cum timore, absqve elatione. Hominibus placeas in veritate, misericordia & justitia, absqve adulatione: ea enim charitas est perfecta.

Re-

Requirit charitas, quæ Dei sunt & proximi; non quæ mea.

Spes tua sit absque trepidatione & dubitatione; in Dei voluntate acquiescat: quæ Divina sunt, quæ cœlestia, quæ æterna, expetat; non lubrica, fragilia, caduca. Spem illam, in Deo abs te collocatam, nemo tibi excutiat: sperandum enim in ipso, & in mortis agone: quia est omnipotens.

Humilitatem nunquam ex animo dimitte: vitam enim tuam custodit simplicitate, roborat patientiâ, cibatur veritate.

Omnes vias tuas committe Domino, ipse faciet. Novit ille, quid e re sit tua; quid secus.

Putasne, sortem tuam ipsum latere? Ecce! videt & novit Deus omnia; nihil ipsi absconditum. Respicit autem pauperem & contritum spiritu, ac trepidantem ad verbum ejus. Ne igitur quære sublimia.

Cum

Cùm laudaris, time: quoniam servus es inutilis; nec potes quicquam, Dei potentia, gratia & Spiritu non adjutus.

Ne meliorem te aestima proximo tuo: cùm homo sis nihili. Honorem soli Deo esse tribuendum, memento: & magnus eris; si temet ipsum dejeceris.

Perpetuò hæc ruminare: primò, vana, futilia ac scurrilia ex ore tuo ne prorumpant colloquia; sed pia, placida, utilia, quæ ad vitam faciant, non ad mortem deducant. Lingvam ergò tuam frena, atque cohibe: occidere enim potest & vivificare. Secundò, ut animum & conscientiam à pravitate conserves immunem: malitiam impiasque cogitationes excludas, ac lucem nunquam refugias.

O beatus ter & ampliùs, quem cor suum non condemnat!

Dei

Dei es, o homo! rectè cum Deo ambula: tenebras, mendacia, injustitiam, amove; quia ipse talium est iudex & vindex.

In omnibus te ipsum explora! ut, quid tibi adhærescat vitii, quid desit virtutis, cognoscas: illud ut exuas; hanc ut acquiras. Nunquam enim adeò evadere potes perfectus; ut desiderari aliquid non possit.

Quæcunque facis, Deo ut placeant; ex ipsius indultu facis & adjumento: tu enim, per te, planè nihil es; & solâ Spiritus sancti ope in profectu progredieris: cujus operationes ne sistas, aut impedias. In continua pœnitentia, humilitate, & cordis simplicitate, cum timore & tremore, salutem tuam operare: & cogita, ne hujus quidem vitæ, nedum futuræ, bonis te esse dignum.

Indefinenter tandem ora, in omnibus tuis laboribus, reverenter, devotè, humiliter; quippe coram Deo omnipotente: in fide, in viis tuis, cum ardente salutis proximi tui desiderio. Orandum in cubiculo, in solitudine, in
subje-

subjectissima devotione, in jejuniis, in lacrymis, in angore, in fletu, in contritione, super genua, noctu, die, spe plenâ sine hæsitacione, secundum Dei voluntatem, pro omnibus Christianæ fidei confessoribus.

In omnibus Deo stude placere; non hominibus.

Quisquis honorat Dominum; eum Dominus vicissim honorabit: quisquis contemnit Dominum; eum Dominus vicissim contemnet. Concede mihi, benignissime Deus! gratiam tuam: ut tecum sit, & tecum laboret, tecumque in finem usque perseveret.

Da mihi, hoc semper desiderare & velle, quod tibi magis acceptum est, & charius placet.

Tua voluntas mea fit: & mea voluntas tuam semper sequatur, & optimè ei concordet.

Sit mihi unum velle & nolle tecum; nec aliud posse velle aut nolle, nisi quod tu vis, & non vis.

O Deus meus! dulcedo ineffabilis! verte mihi in amaritudinem, omnem

L con-

242 CONTEMPLATIONES
consolationem carnalem, ab æterno-
rum amore me abstrahentem, & ad se,
intuitu cujusdam boni delectabilis
præsentis, malè allicientem.

Non me vincant, Deus meus! non
me vincant caro & sanguis: non me
decipiat mundus, & brevis gloria ejus:
non me supplantet Diabolus, & astu-
tia illius.

Da mihi fortitudinem resistendi,
patientiam tolerandi, constantiam
perseverandi. Da, pro omnibus mundi
consolationibus, suavissimam Spiritus
tui unctionem; & pro carnali amore,
tui nominis infunde amorem.

Confirma me, Deus meus! per gra-
tiam sancti Spiritus.

Da virtutem, corroborari in inte-
riore homine, & cor meum ab omni
inutili solitudine & angore evacuare,
nec variis desideriis trahi cujuscunque
rei vilis aut pretiosæ; sed omnia inspi-
cere sicut transeuntia, & me pariter
cum illis transiturum: quia nihil per-
manens sub sole: ubi omnia vanitas &
afflictio spiritus. O quàm sapiens, qui
omnia ita considerat!

Da mihi, Deus meus! cœlestem sapientiam: ut discam te super omnia quærere & invenire; super omnia sapere & diligere; & cætera, secundum ordinem sapientiæ tuæ, prout sunt, intelligere.

Da prudenter declinare blandientem, & patienter ferre adversantem: quia hæc magna sapientia, non moveri omni vento verborum, nec aurem malè blandienti præbere voluptati. Sic enim inceptâ pergitur viâ securè.

CONTEMPLATIO-
NUM ET SUSPIRIO-
RUM HOMINIS
CHRISTIANI

XXXIII.

*De veri dignitate Chri-
stiani.*

Appellent alii hominem animal ad societatem natum, plenum rationis & consilii; vocent miraculum magnum Deoq; simillimum, miraculum miraculorum: dicant Hori-